

Lieve familie, vrienden, lieve aanwezigen,

Dankjewel dat jullie hier zijn
om samen afscheid te nemen van Maria Johanna de Vries —
voor zovelen van ons gewoon: mam.

Het voelt vreemd om hier te staan en te spreken,
terwijl ik nog elke keer mijn telefoon wil pakken
om haar te bellen.

Want dat deden we, elke dag.

We deelden alles — het grote en het kleine,
de boodschappenlijstjes en de levensvragen,
wandelweer en hartenzaken.

En steeds was daar haar warme stem,
haar kalme blik die je zelfs door de telefoon kon voelen,
en de zekerheid: ik word gehoord, zonder oordeel.

Mam werd geboren op 12 maart 1959 in Haarlem,
in een warm gezin dat haar leerde wat ze later aan zovelen gaf:
vriendelijkheid, eerlijkheid, en het diepe besef
dat je er bent voor elkaar.

Ze studeerde verpleegkunde — een roeping, geen beroep —
en verhuisde naar Utrecht, waar ze papa, Pieter, ontmoette.
Daar bouwden ze samen een leven:
drie kinderen, Sanne, Joris en ik, Lotte,
en later twee kleinkinderen die haar wereld nog lichter maakten.

Vijfendertig jaar werkte mam in het ziekenhuis.

Ze had een bijzonder groot hart voor palliatieve zorg.

Ze kon bij mensen blijven wanneer het moeilijk werd,

precies daar waar anderen soms wegkijken.

Mak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Ze kende de juiste woorden,
en als er geen woorden pasten,
dan had ze een hand op een arm,
een kop thee, stilte die niet leeg was,
maar zacht en vol nabijheid.
Ook buiten het ziekenhuis was ze er,
voor de buurt, voor wie een boodschap nodig had,
een praatje, een pan soep,
of een stille steunpilaar op de achtergrond.

Wie mam was?

Zachtmoedig. Onvermoeibaar zorgzaam. Humorvol op precies het goede moment.

Betrouwbaar tot in de kleinste dingen.

Ze zei altijd: familie eerst.

En ze leefde het voor.

Niet luid, niet groots, maar trouw — elke dag weer.

Op zondag liepen we vaak samen langs de Vecht.

We hebben er gelachen, stilgestaan,
gewoon gekeken naar licht op het water.

Dat waren onze uren.

Ze luisterde, echt luisterde, zonder te willen sturen.

Als ik vastzat, dan vroeg ze:

“Waar is nog ruimte? Waar mag je zacht zijn voor jezelf?”

Nooit een verwijt, altijd een opening.

Ik denk dat ik daar het duidelijkst heb geleerd
wat liefhebben betekent.

Thuis was mam de regisseur van het gewone geluk.

Tuinieren met modder aan de knieën,
een roman binnen handbereik,
breinaalden die langzaam iets warms lieten ontstaan.

Koorrepetities waar ze opbloeide

Mak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

omdat samen zingen ook samen ademen is.

En op verjaardagen was er haar appeltaart —

de geur die de gang vulde,

het vaste ritueel dat iedereen bij elkaar bracht.

Zo maakte ze van eenvoudige momenten

onvergetelijke ankerpunten.

Haar waarden waren helder en eenvoudig,

en tegelijk zo krachtig:

eerlijkheid, vriendelijkheid, dienstbaarheid.

Ze zei vaak: “Als je kunt helpen, help dan.”

En: “Wees zacht, ook als het stormt.”

Die zinnen wonen in ons,

zoals haar lach in onze herinnering woont.

We zullen veel missen.

Haar warme stem aan de telefoon.

Haar kalme blik die zei: het komt goed,

misschien niet zoals je dacht, maar het komt goed.

Haar appeltaart, ja,

maar vooral die stille, liefdevolle vanzelfsprekendheid

waarmee ze ons bij elkaar bracht.

Vandaag willen we niet alleen het gemis uitspreken,

maar ook haar leven vieren.

Mam heeft ons geleerd hoe je geeft zonder op te tellen,

hoe je lacht zonder te verharden,

hoe je aanwezig bent zonder jezelf te verliezen.

Ze heeft ons laten zien

dat liefde een werkwoord is,

een reeks kleine daden,

dag na dag, jaar na jaar.

Papa, Pieter —

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

jullie liefde was een thuis voor ons allemaal.

Dankjewel voor alles wat jullie samen hebben gedragen,
voor de toewijding die ons vormde.

Sanne, Joris —

we zijn drie takken van dezelfde stam.

Laten we die stam blijven verzorgen,
ook nu het wankel voelt.

En lieve kleintjes —

jullie oma leeft in de verhalen die we vertellen,
in de liedjes die we zingen,
in de appeltaart die we samen bakken
met teveel kaneel omdat zij dat lekker vond.

Wat ze ons nalaat?

Een voorbeeld.

Om trouw te zijn, vriendelijk, eerlijk.

Om eerst te luisteren.

Om een hand uit te steken als iemand struikelt.

Om te blijven zingen — zelfs zacht —
als het leven even vals lijkt te klinken.

Mijn dank aan jou, mam, is groter dan woorden.

Voor je eindeloze steun, je wijze raad,
en het meest kostbare dat je gaf:
het voorbeeld van liefhebben,
zonder voorbehoud.

Als ik nu langs de Vecht loop,
zal ik je zoeken in de glinstering van het water,
in het ruisen van bladeren,
in de stem die mij zachtjes toespreekt
om de volgende stap te zetten.
En ik weet: je loopt mee,

in alles wat we doen,

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

in hoe we voor elkaar zorgen,

in hoe we verder gaan —

met jouw handen in de onze,

zichtbaar in daden, tastbaar in vriendelijkheid.

Lieve mam,

je leven was een zegen.

Je liefde blijft.

We dragen je mee,

vandaag, morgen, alle dagen die komen.

Rust zacht.

Wij gaan verder in jouw geest.

En vanavond, als de telefoon even stil blijft,

horen we je toch:

“Lieverd, het is goed.

Zorg voor elkaar.

Ik ben dichtbij.”

Deze toespraak is gemaakt met grafreden.nl. Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu op grafreden.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl